

VIII.

Мони. Самъ. Дълго гледа подиръ тѣхъ
и, като издига глава, говори на себе си; Ето
една щастлива двойка. Не четатъ романи; не
си трепятъ главитѣ съ голѣми въпроси; но
иматъ страхъ отъ Бога: носятъ здравото чув-
ство на трудолюбиви хора—и ще бждатъ ща-
стливи!... А азъ, а Захарина—много нѣща ни
блазнѣха, много желаехме, до като... (Сломень
сѣда) Боже мой, Боже мой, защо бѣше това?
Защо убихме живота си? (Пакъ става) Ще
мога ли да надделѣя себе си? Ще мога ли да
забравя всичко? (Спомниль си) Нейния сънь!
Жълтитѣ пламъци! Не горимъ ли днесъ въ
тия жълти пламъци на порочността?

Мълчание.

Чува се да звъни нѣкой.

Мони. Вслушва се.

IX.

Влиза слугинята.

Сека. Бай Мони, дай ключа.

Мони. Ключа?

Сека. Нали донесохъ ключа отъ вратата.

Мони. (Сѣтиль се, че е взель ключа.)

Следъ като попибва джоба си) Кой е тамъ?

Сека. Госпожата и Лена,

Мирчо.— (Влиза тичешкомъ) Мама!...

Татко, дай ключа!

Мони. Иди си въ кухнята!

Сека. Излиза.

Гласа на слугинята: Господаря не дава.